
MINNEORD

LEGELIVET

SISSEL LØSETH

SVEIN IVAR MELLGREN

SIGRUN KIERULF BRÆKKEN

KRISTIN ØRSTAVIK

Torberg Torbergsen døde uventet 6. august 2015, 78 år gammel. Med han er en av Norges mest fremtredende fagpersoner innen nevrologi og klinisk nevrofysiologi gått bort. Han ble født i Alta 31. mars 1937. Under krigen ble familien evakuert til Harstad, og senere flyttet de til Vesterålen.

I 1963 ble Torbergsen cand.med. ved Universitetet i Oslo. Han ble spesialist i nevrologi i 1974 og i klinisk nevrofysiologi i 1989. Før dette arbeidet han i en periode som kommunelege i Kåfjord i Nord-Troms. Fra 1983 var han overlege ved Nevrologisk avdeling, Universitetssykehuset Nord-Norge, og fra 1990 ledet han en egen seksjon for klinisk nevrofysiologi ved samme avdeling. Han ble dr.med. i 1991, og fra 1995 var han i tillegg til sin stilling som seksjonsoverlege også professor i nevrologi og klinisk nevrofysiologi ved Universitetet i Tromsø. Hans kompetanse ble avgjørende for etableringen av et nasjonalt nevrologisk kompetansesenter i Tromsø. Som pensjonist arbeidet han deltid både ved Universitetssykehuset Nord-Norge og ved Oslo universitetssykehus frem til 2012.

Gjennom hele livet opprettholdt Torbergesen en sterk interesse for sitt fag, spesielt faglig nysgjerrig som han var. Mens han arbeidet som assistentlege ved Ullevål sykehus i 1974, beskrev han et til da ukjent sykdomsbilde kjennetegnet av stadig ufrivillig muskelaktivitet. Senere er den av andre referert til som «Torbergesen's disease» eller «rippling muscle disease». Han hadde alltid som mål å komme til bunns i problemstillinger og knyttet kontakter med mange internasjonale eksperter for gjensidig kunnskapsutveksling. Etter at han ble fulltids pensjonist hadde han fremdeles sin kontorplass ved Universitetssykehuset Nord-Norge. Han var ofte innom, både for å slå av en prat og for faglige diskusjoner. Han var til det siste aktiv og hadde flere publikasjoner i inneværende år.

Torbergesen var en nestor og høyt respektert. Samtidig var han uvanlig ydmyk i forhold til egen posisjon og kunnskap, og var derfor en svært god diskusjonspartner. For den yngre generasjon nevrologer og spesielt kliniske nevrofysiologer var han til stor inspirasjon og hjelp. Pasienter over hele landet vil huske ham som en mild og omsorgsfull doktor som genuint ønsket å hjelpe dem frem til et endelig svar på deres plager. Han hadde et eget lunt vesen, full av humor, særlig på egne vegne. Han var en veldig sosial person som likte sammenkomster både på avdelingen og privat. For mange av oss var han ikke bare en god kollega, men også en venn. Han vil bli savnet i lang tid fremover. Våre varmeste tanker går til ektefellen Brith, barn og barnebarn.

På vegne av kolleger ved Universitetssykehuset Nord-Norge og Oslo universitetssykehus

Publisert: 12. januar 2016. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.15.1209
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 23. juni 2026.